

1 Apenpark

‘Zijn we er al?’

Erik geeft richting aan en slaat linksaf. ‘Bijna.’

Jasmijn begint te zingen. ‘We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet he-le-maal. Koppie kaal!’

‘Vals kabaal’, echoot Jurre.

‘Vals?’ Jasmijn kijkt met een nijdige blik opzij. ‘Heb je jezelf wel eens gehoord dan?’

‘Hm,’ kucht Jurre, ‘dat klinkt in ieder geval beter dan dat schorre gekraai van jou.’

Jasmijn geeft hem een stomp. ‘Opschepper.’

‘Hier’, zegt Erik. ‘Neem nog maar een snoepje.’

Voor de zoveelste keer wordt het snoeptrommeltje uit het dashboardvakje gehaald.

‘Ze zijn bijna op’, zegt Jurre, terwijl hij een rode winegum in zijn mond stopt. ‘Hier, jij ook?’ Maar Jasmijn kan geen winegum meer zien.

‘Jammer’, vindt Jurre.

‘Hoezo?’

‘Mek znoep kuh je nie zinge.’

Die opmerking levert hem een tweede stomp op.

‘Geen geruzie hier’, waarschuwt Erik. ‘Ik moet op het verkeer letten.’

Jurre kijkt door de voorruit van de bestelbus. Aan beide kanten van de weg ziet hij rechte, lange akkers. ‘Best wel saai hier.’

‘Tja’, zegt Erik. ‘Je kunt ervan vinden wat je wilt, maar dit is de polder.’

‘Saai?’ roept Jasmijn. ‘Helemaal niet. Moet je daar zien!’ Ze wijst naar een veld met felgekleurde vlakken: rood, paars en geel.

‘Allemaal tulpen’, weet Erik. ‘Mooi hè?’

‘Dat is wel mooi, ja’, vindt Jurre. ‘Maar ik kan me niet voorstellen dat hier ergens een apenpark is.’

‘Toch is het zo’, zegt Erik. ‘Wacht maar af.’

Jasmijn plukt een pluusje van haar mouw. ‘Rakker zal blij zijn als de reis voorbij is.’

Erik knikt. ‘Dat denk ik ook, ja. Dieren houden niet van verhuizen.’

Jurre begrijpt dat wel. Zelf zou hij ook niet graag verhuizen. Bijna niemand woont zo dicht bij de dierentuin als hij. En dan is hij er ook nog kinderdirecteur! Eigenlijk is hij best een bofkont. Voor hen springt een verkeerslicht op rood. Erik trapt op de rem. ‘Maar de overplaatsing is gewoon beter voor het diertje. In dit park hebben ze meer wasberen dan bij ons in Zoopark. Het komt vast goed.’

‘We hebben het wel aan Rakker te danken, dit dagje uit’, bedenkt Jasmijn.

Jurre knikt. Hij denkt terug. Een tijdje geleden hadden Jasmijn en hij een sponsorloop georganiseerd voor het goede doel: de apenopvang. Het was een wedstrijd; wie het meeste geld ophaalde met hun actie mocht zelf het bedrag naar het goede doel brengen. Hun actie had niet het meeste geld opgebracht, maar omdat ze een wasbeer op het spoor gekomen waren, mochten ze vandaag toch met dierenverzorger Erik mee naar het apenpark om Rakker daar af te leveren. Hij denkt aan Rakkers vroegere bazinnetje, de vrouw uit de Prinsenstraat. Wat

was ze kwaad geweest toen ze hen betrapte bij het schuurtje achter in haar tuin!

‘Wat kon dat mens hard gillen, hè?’

Blijkbaar denkt Jasmijn aan hetzelfde.

‘Dat kun jij ook’, grinnikt Jurre. ‘Ik denk dat straks al die apen op je afkomen.’

‘Hm’, kucht Jasmijn. ‘Ik denk dat ze eerder op jou afkomen, want jij lijkt verdacht veel op ...’

‘Au!’

Dit keer is Jurre degene die stompt. ‘Eigen schuld,’ vindt hij, ‘moet je maar niet ...’

‘STOP!’ roept Erik.

‘Nee, doorrijden’, zegt Jasmijn, terwijl ze naar het verkeerslicht wijst dat op groen gesprongen is.

Erik zucht. ‘Jullie zijn echt erg. Als ik dit geweten had ...’

Jurre kijkt opzij. Meent Erik dit? Ook Jasmijn is even stil.

‘In het park geen gekkigheid, hè?’

‘Tuurlijk niet’, belooft Jurre.

‘Nee,’ zegt Jasmijn, ‘wij doen nooit gekke dingen.’

‘Ja, ja.’ Eriks gezicht laat zien dat hij er niets van gelooft. ‘Wees gewaarschuld. Ik lever jullie heelhuids af en ik haal jullie vanavond allebei ook weer heelhuids op. Afgesproken?’

‘Afgesproken’, zeggen ze tegelijk.

‘Blijf jij niet dan?’ vraagt Jasmijn.

Erik schudt zijn hoofd. ‘Nee zeg, ik heb meer te doen vandaag.’

Hij trapt het gaspedaal diep in, zodat het bestelbusje flink vaart maakt. 120, ziet Jurre op de teller staan. Ze zijn de polder uit. Langs de weg staan nu meer bomen. Nog iets verder lijkt het wel of ze in een soort bos terechtgekomen zijn.

Ineens remt Erik af. ‘Hier moet het ergens zijn ...’

Jurre kijkt om zich heen. ‘Huh? Ik heb helemaal geen bord gezien.’

‘Nee,’ zegt Erik, ‘grote borden zal je ook niet tegenkomen. Het is geen gewone dierentuin, hè. Het is een dierenopvang.’

Ja, dat weet Jurre ook. Thuis heeft hij al even een kijkje genomen op internet.

‘Daar!’ Jasmijn wijst naar een klein bordje met maar drie letters. Jurre is niet goed in lezen, maar zelfs hij ziet in een keer wat

er staat: AAP. Aan de dwarsbalk van de middelste letter hangt een slingeraapje. ‘Yes, hier is het!’

Erik draait de parkeerplaats op. ‘Je hebt gelijk. We zijn er.’

Het park is toch groter dan Jurre van tevoren had gedacht. Een lang, kronkelig grindpad brengt hen bij een soort hoofdgebouw. ‘Bezoekers hier melden’, leest Jasmijn hardop.

Als ze naar binnen lopen, komt er meteen een vrouw op hen af. ‘Goeiemorgen!’ Haar blonde paardenstaart zwiëpt heen en weer als ze Erik de hand schudt. Met een schuin oog bekijkt ze het logo op zijn blouse. ‘O ja, Erik, van Zoopark. Welkom! En jullie zijn ...’

‘Jurre.’

‘Jasmijn.’

‘Jurre en Jasmijn. Dat klinkt grappig’, vindt Ellen. ‘Zijn jullie broer en zus?’

Jurre schudt zijn hoofd. ‘Nee hoor, we zijn gewoon ... vrienden, zeg maar.’

‘Oké. En ik ben Ellen. Jullie komen een wasbeer brengen, heb ik begrepen.’

‘Inderdaad’, zegt Erik.

Ellen vertelt dat ze het best met het busje om kunnen rijden tot bij de quarantainehal.

‘De wat voor hal?’ vraagt Jasmijn.

Ellen lacht. ‘De ka-ran-tè-nuh-hal. Een moeilijk woord, maar wat dat is, zie je vanzelf.’

Ze steekt haar duim op. ‘Succes!’

Erik knikt. ‘Komt voor elkaar!’

Met z’n drieën lopen ze terug naar het parkeerterrein. Erik houdt het portier van de bestelbus open. ‘Stap maar weer in!’

Jurre en Jasmijn schuiven naast elkaar op de voorbank.

Erik rijdt om het park heen en stopt niet veel later bij een laag, langwerpige gebouw. ‘Hier is het. Kom, laten we kijken hoe het met onze Rakker is.’

Hij klapt de achterportieren open. In de kooi is het rustig. Rakker ligt helemaal opgerold in een hoekje, zijn kop op zijn voorpoten. ‘Hij slaapt nog’, zegt Jasmijn. Samen tillen ze de kooi uit de laadruimte.

Een van de verzorgers, een jongen met kort bruin haar, ziet hen al aankomen en houdt een klapdeur open. Als ze langs hem lopen, werpt hij een blik in de kooi. ‘Kijk aan, daar hebben we onze nieuwkomer.’

Ze komen in een lange gang, met aan weerskanten deuren. Voor de tweede keer houdt de verzorger een deur open. De kamer waar ze nu binnenstappen, ziet er net zo uit als bij de dokter, vindt Jurre. Langs de wand staat een kast met veel vakken en laatjes. Er loopt een man rond met een lang, groen schort. Dat zal de dierenarts wel zijn. ‘Zet de kooi daar maar neer’, zegt hij. Zijn lange arm wijst naar een onderzoekstafel midden in de ruimte. ‘Zo meteen zal ik meneer wasbeer onderzoeken. Is hij al wakker?’

Jurre schudt zijn hoofd. ‘Nee, hij slaapt nog als een roos.’
‘Als een wasbeer dus’, verbetert Jasmijn. De dierenarts lacht.
‘Waarom moet Rakker onderzocht worden?’ vraagt Jurre. ‘Hij is toch niet ziek?’

De dierenarts trekt een laatje open en rommelt er even in. ‘Nee. Dat hoop ik niet tenminste. Maar alle dieren die hier binnenkomen, worden onderzocht. We willen honderd procent zeker weten dat ze gezond zijn. Daarna blijven ze nog een poosje op deze afdeling. Om een beetje te wennen, zeg maar.’

Jurre kijkt naar Rakker. ‘Duurt zo’n onderzoek lang?’

De dierenarts scheurt een stuk wit papier van een rol en legt dat op de tafel. ‘We nemen wat bloed af en we bekijken de ontlasting. Ook wordt onze vriend ingeënt.’

‘Waarom?’ vraagt Jasmijn.

‘Tegen hondsdolheid’, legt de dierenarts uit.

‘Hondsdolheid?’ vraagt Jurre.

‘Ja,’ zegt de dierenarts, ‘je zou het misschien niet verwachten, maar ook wasberen kunnen deze ziekte overbrengen.’

Hij veegt zijn handen af aan een doek. ‘Zo. Ik ga aan de slag. Hebben jullie ondertussen misschien zin in een rondleiding door het park?’

Jurre knikt. ‘Leuk!’ vindt ook Jasmijn.

‘Oké,’ zegt de dierenarts, ‘loop maar met Gerwin mee.’ De dierenverzorger die net de deuren voor hen heeft opengehouden, komt bij hen staan. Dat moet dus Gerwin zijn.

‘Allemaal goed en wel,’ zegt Erik, ‘maar ik denk dat ik ervandoor ga.’

‘Nu al?’ vraagt Jurre.

Erik knikt. ‘Jullie redden het ook wel zonder mij.’ Hij overlegt met de dierenarts. ‘Ik bel straks wel even hoe het met Rakker

is gegaan en aan het eind van de dag haal ik deze meneer en mevrouw hier weer op.'

Zijn wijsvinger zwaait, terwijl hij zegt: 'Graag heelhuids, dus let een beetje op jezelf vandaag.'

Nogal overdreven, vindt Jurre, maar dat zegt hij niet hardop. Ze zijn toch zeker geen baby's meer? Trouwens, wat kan er in zo'n parkje als dit nu gebeuren?

